

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1619/2023
30.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Биљана Анђелковић и Немања Анђелковић адвокати из ..., против туженог „Alpina Yug“ ДОО за производњу и промет Београд, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милорад Рогич адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3234/22 од 29.12.2022. године, на седници одржаној 30.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3234/22 од 29.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 781/2021 од 06.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење о отказу уговора о раду од 12.02.2021. године, донето од стране туженог и обавезе тужени да јој на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати седам зарада, односно 236.530,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом надокнади трошкове парничног поступка од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3234/22 од 29.12.2022. године одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 781/2021 од 06.04.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/10-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/20 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог по основу закљученог уговора о раду од 01.08.2012. године и обављала је послове на радном месту „продавац групе II“ у пословном простору МЦ „...“, с тим што је била одсутна у континуитету од априла 2016. до 12.02.2021. године. Током 2020. године, код туженог је дошло до смањеног обима посла, а тим и смањене потребе за радном снагом у свим малопродајним објектима тужене, због чега је тужени 04.01.2021. године донео Правилник о организацији и систематизацији послова којим је, између осталих и у малопродајном објекту .. у ком је тужиља радила, смањен број извршилаца и систематизовано укупно пет радних места и то: 1 извршилац на радном месту пословође и 4 извршиоца на радном месту „продавац I групе“, док је радно место „продавац групе II“ укинута на нивоу целог колектива. Решењем туженог од 12.02.2021. године тужиљи је отказан уговор о раду од 01.08.2012. године услед престанка потребе за обављање послова на којима тужиља ради, услед техничких, економских и организационих промена и смањења обима послова, у складу са чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду. Такође, наведеним решењем констатовано је да послодавац нема могућности да запосленој обезбеди неку од мера запошљавања код послодавца нити има могућности да тужиљу распореди на друго радно место у другој организационој јединици јер нема слободних радних места „продавац I групе“, а радно место „продавац групе II“ је укинута у свим малопродајним објектима. Истовремено тужиљи је утврђено право на исплату отпремнине у износу од 100.153,00 динара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду када су одбили тужбени захтев тужиље за поништај као незаконитог решења отказа уговора о раду од 12.02.2021. године, налазећи да је тужиљи радни однос престао у законито спроведеном поступку, због чега је неоснован и њен захтев за накнаду материјалне штете у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. По становишту нижестепених судова, да би отказ из овог разлога био законит, потребно је да је код послодавца дошло до технолошких, економских или организационих промена услед којих је престала потреба за обављањем одређеног посла или дошло до смањеног обима посла као и да је послодавац пре отказа уговора о раду запосленој исплатио отпремнину. Наведен промене морају бити изражене у Правилнику организације и систематизације послова код послодавца или неком другом акту којим послодавац утврђује организационе делове и врсте послова који се обављају код послодавца, врсту и степен стручне спреме као и друге услове који морају бити испуњени за рад на тим пословима. У конкретном случају тужени је као послодавац, приликом доношења решења о отказу уговора о раду тужиљи, применом одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, у свему поступио у складу са одредбама Закона којима је регулисан поступак решавања вишка запослених, при чему тужени није био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених у смислу члана 153. Закона о раду јер је укинута једно радно место

са једним извршиоцем. Такође, тужени није поступио супротно одредби члана 182. став 1. Закона о раду јер на пословима које је тужиља обављала а који су општим актом тужене укинута, није запослио друга лица.

По оцени Врховног суда побијана пресуда заснована је на правилној примени материјалног права.

Наиме, код тужене је због смањеног обима посла дошло до организационих промена које су довеле до смањења укупног броја запослених у свим организационим јединицама. Правилником о организацији и систематизацији послова од 04.01.2021. године, тужена је укинула радно место „продавац групе II“ на ком радном месту је тужиља обављала рад. Супротно ревизијском наводима, у ситуацији када је радно место укинута послодавац није у обавези да примени критеријуме за утврђивање вишка запослених, јер се одредбе Закона о раду којим се регулише вишак запослених примењују само у случају смањења броја извршилаца на истом радном месту. Међутим, у овом случају то не стоји јер је радно место на ком је тужиља обављала послове укинута па стога тужени као послодавац није био у обавези да примени било какве критеријуме приликом оглашавања тужиље као лица за којим је престала потреба. Укидање радног места на коме је тужиља обављала послове представља организациону промену која је довела до престанка потребе за њеним радом, а како сходно важећем правилнику, нема послова на које би тужиља могла бити распоређена обзиром да нема слободних радних места „продавац групе I“ то је тужиљи од стране тужене на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду отказан уговор о раду, због чега и по оцени Врховног суда нема места поништају решења о отказу уговора о раду као незаконитог. Како је тужиљи приликом отказа уговора о раду исплаћена отпремнина, поступак отказа по наведеном основу спроведен је у свему у складу са законом.

Обзиром да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је неоснован и захтев тужиље за накнаду штете у износу од 7 неисплаћених зарада односно 236.530,00 динара, сходно члану 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни суд није испитивао.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни суд није детаљно образлагао пресуду обзиром да се ревизијом понављају жалбени разлози које је у потпуности оценио другостепени суд.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић